

— Че кой са сумнява въ сплага нмъ? отговори Недія просто-душно. Ты не вѣрваш ли?

— До минзлата ноць, когато дѣйствиелно ма оплаши едно вълшеб-но чудодѣйство, азъ не вѣрвахъ освѣнь само въ вълшебството на любовта, отговори Главкъ съ слабъ гласъ като гледаше на Иона втречено.

— Увы! извика Недія почти съ ужасъ и безсѣзнателно пипнах струнытъ на лирата си, която издаде пріятны звукове пригодны на тишината водытъ и на пролѣтното утро.

— Засвири на лирата, любезна Недіе рече Главкъ, запѣй ми нѣ-коя стара тессалійска пѣсень; има ли или нема магія все едно какъто щѣши вѣрвай азъ желяжъ любовны само думы да чувамъ.

— Любовны! повтори думата Недія, като подигна голѣмытъ си и блуждающы мигачы, които докарахъ на зрителитѣ чувство отъ страхъ и съжелѣніе. И напстина, никого не бы могълъ да ги гледашъ спо-койно; толкози трудно бѣше да са убѣдишъ че онѣзи двѣ черны очи бѣхъ лишены отъ свѣтлината на деня; ако ги насочаше като че гледа нѣкой предметъ съ вниманіе, или смутены са обръщахъ безпрестанно на около, сѣкоги възбуждахъ неизъяснимото, ледяното и свърхестественно онуй чувствуваніе, което произвожда на челоуѣ-ка зрѣлището на безумны челоуѣцы, на които съществованіето на гледъ е подобно на нашето, но иматъ, горкытъ, вътрешно същес-твенно, неправилно, невидимо, което убѣгва на сѣко наше заклю-ченіе и изученіе.

— Искашъ слѣдователно да пѣжъ любовта? рече Недія како о-бърна тѣмнытъ си очи къмъ Главка.

— Да, отговори той, като наведи своитѣ.

Недіа като са измѣкнахъ отъ обѣятіята на Иона която я прегжр-таше и отъ които са гледаше не спокойна опрѣ лекія и изгящентъ инструментъ на колѣнитѣ си, и запѣ подиръ една кратка интродук-ція слѣдующата пѣсень.

ЛЮБОВНАТА ПѢСЕНЬ НА НЕДІА

Тринтафилтъ е сѣкоги
И милъ и благовоненъ
И вѣтъръ ако вѣе
И слънце ако грѣе;
Но сѣкоги еданъ владѣй
Божественната хубость.
И вѣтъртъ ако вилиѣй